

paa Lovgivningen. Det forekommer mig alt-
 saa at være aldeles klart, at, naar Gjenstan-
 dene for den saakaldte kirkelige Eiendomsret, i
 det Hele eller for en Deel drages ind i en
 Fond, der skal have sin Plads paa Finants-
 loven, og som undergives Rigsdagens Indfly-
 delse, deels gennem Bevillinger paa Finants-
 loven, deels gennem andre Love, saa er det
 derved, saavidt jeg kan see, slaaet saa fast,
 som det overhovedet er muligt, at Raadigheden
 over de saakaldte kirkelige Eiendoms-
 gjenstande ikke ligger hos Kirken, men hos
 Rigsdagen. Nu kunde man maaffee sige: Men
 hvorfor da gaae denne Vej at indrette en
 særegen Fond; det er jo meget simplere at
 drage Midlerne ind i den almindelige
 Finantskasse? Hvorfor dette Stufesystem,
 og hvorfor ikke — saaledes som det
 ærede Medlem for Svendborg Amts 3die
 Valgkreds (S. N. Hansen) sagde — lade
 de andre Tiender, eller rettere sagt Over-
 skudet af Præstetienden, spadserere hen
 til Bispetienden istedetfor at lade
 Bispetienden spadserere hen til Præsteti-
 enden? Seg vil da dertil svare, at dette
 uden Tvivl er begrundet i forskjellige
 Hensyn. For det Første antager jeg,
 at, naar man fra Regjeringens Side har
 anseet det for rigtigt, at denne Fond
 skal henhøre under Kirke- og Undervis-
 ningsministeren og ikke under Finants-
 ministeren, da er det, fordi den Anvendelse,
 der skal gjøres af denne Fonds Midler,
 er til forskjellige kirkelige Diemed. Det
 maa naturligvis altid blive Kirke- og
 Undervisningsministeren, der først og
 nærmest maa komme til at tage Bestem-
 melse derom, fremkomme med Forslag
 derom, begrunde og forsvare dem for
 Rigsdagen, hvortil det ikke vilde være
 naturligt, at Finantsministeren skulde
 føre Det for saadanne Understøttelser,
 hvortil der er Tale om at anvende disse
 Midler. Men det er formodentlig en
 beslægtet Tanke, som har ført til, at man
 har villet have, at disse Midler ikke
 skulde gaae ind i Statskassen, men at de
 skulde henlægges til en særlig Fond.
 Tanken har formeentlig været, at

det skulde paa en Maade een Gang
 for alle godkjendes af Lovgivningsmagten,
 at saa og saa Meget skulde anvendes
 til kirkelige Diemed, ikke Mere og
 ikke Mindre. Man skulde for det Første
 lette Gjennemførelsen af Loven og bryde
 Braaden af Modstanden imod den, derved
 at man lod det træde klart frem, at sam-
 tidig med at der gives Lovgivningsmagten
 Indflydelse og Raadighed over de saakaldte
 kirkelige Midler, er det ikke Hensigten,
 hverken den offentligt udtalte eller
 skjulte Hensigt, at ville anvende Noget
 af disse til kirkelige Diemed henliggende
 Midler til andre Diemed, at man derfor
 erklærede sig rede til at lade disse
 Midler fremdeles henligge til at anvendes
 til kirkelige Diemed, og at man vilde
 følge vedkommende Minister, naar han
 fremkom med Forlangende om Anvendelse
 af disse Midler paa saadan Maade.
 Men dernæst vil jeg gøre opmærksom
 paa, at Sagen har ogsaa en anden Side,
 hvorfra den kan sees. Gaar man hen og
 lader Indtægterne indflyde i Statskassen
 og saa til Gjengæld fordrer, at Statskassen
 skal bære de Udgifter, der her er Tale om,
 saa er der ikke givet nogen Begrændsning
 af disse Udgifter, og der kan da vel
 blive Spørgsmaal om, at Statsens
 Tilskud kunde blive større, end hvad
 der er indkommet. Naar man derimod
 henlægger disse Indtægter til en særlig
 Fond, da har man en vis Sikkerhed for,
 paa den ene Side at ingen af de hidtil
 til de paagjældende Diemed henlagte
 Midler ville blive undtagne fra at
 benyttes dertil, men paa den anden
 Side tillige for, at der ikke vil blive
 krævet Mere til disse Diemed, end der
 oprindeligt dertil er bestemt, og derved
 forekommer der mig virkelig at være
 meget vundet. Det ærede Medlem, der
 sidder lige overfor og ryfter paa
 Hovedet (Sjurd), og som særligt havde
 imod denne Fond, vil formodentlig
 sige, at man ikke har nogen Sikkerhed
 for, at der ikke vil blive forlangt
 Mere, end Fondens Midler kunne
 taale. Ja, jeg skal ærligt tilstaae,
 nogen absolut Sikkerhed derfor har